

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Václava Novotného a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobkyně: **G. G.**, zast. JUDr. Pavlem Bugárem, advokátem se sídlem v Praze 1, Žitná 45, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, Praha 7, Nad Štolou 3, o udělení azylu, o kasační stížnosti žalobkyně –stěžovatelky proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 4. 2004, č. j. 7 Az 166/2003 - 42,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**
- III.** Zástupci žalobkyně JUDr. Pavlu Bugárovi, advokátovi se sídlem Praha 1, Žitná 45, **s e p ř i z n á v á** odměna 1000 Kč, náhrada výdajů 75 Kč, celkem 1075 Kč, které mu budou vyplaceny z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 8. 4. 2003, č. j. OAM-12112/VL-19-SE01-2001 žalovaný žalobkyni neudělil azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zák. č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zák. č. 283/1991 Sb., o Policii ČR ve znění pozdějších předpisů a dále rozhodl tak, že se na cizinku nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

Žalobu proti rozhodnutí žalovaného zamítl Městský soud v Praze (dále městský soud) napadeným rozsudkem ze dne 30. 4. 2004, č. j. 7 Az 166/2003 – 42.

V kasační stížnosti uplatnila žalobkyně – stěžovatelka zákonné důvody specifikované v ust. § 103 odst. 1 písm. a) až d) zák. č. 150/2002 Sb. a především namítala, že městský soud posoudil její věc v rozporu s platným právním řádem, přičemž shledává vážná pochybení všech dosavadních orgánů v řízení o udělení azylu a v projednávání věci u městského soudu, kdy uvedený soud, podle jejího názoru, projednal předmětnou věc v rozporu se zák. č. 325/1999 Sb. v platném znění. Namítla, že má reálnou obavu z nuceného opuštění ČR a následného odjezdu do Ukrajiny, kde ji hrozí vážné nebezpečí z politických důvodů. Žádala o odklad vykonatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť současný stav řízení jí může přivodit značnou újmu na jejich právech, a to za situace, kdy by byla nucena vycestovat z území ČR, kde řádně pobývá. Kasační stížností se domáhala zrušení napadeného rozsudku Městského soudu a vrácení věci tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu a z důvodů uplatněných v kasační stížnosti podle ust. § 109 odst. 2, 3 s. ř. s. a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Z obsahu správního spisu vyplývá, že stěžovatelka podala návrh na zahájení řízení o udělení azylu dne 11. 12. 2001. V žádosti uvedla, že sama ani nikdo z rodiny nejsou ani nebyli členy politické strany ani jiné organizace. Ukrajinu opustila a odcestovala do ČR přes Polsko proto, že její manžel měl problémy na Ukrajině po krachu své firmy, když po něm byla vymáhána velká částka. Začali vyhrožovat jemu i jí a jednou byla málem znásilněna. V době podání žádosti o udělení azylu byla v jiném stavu a chtěla, aby se dítě narodilo v pořádku. Nikdy proti ní nebylo ani není vedeno trestní řízení. V pohovoru k důvodům žádosti o udělení azylu na území ČR konaném dne 9. 1. 2003 za účasti tlumočníka z jazyka ruského stěžovatelka upřesnila, že začátkem února 2001 opustila Ukrajinu, přičemž manžel v té době již několik roků byl v ČR. Upřesnila i problémy, které měla na Ukrajině a které souvisely, podle ní, s pokusem o znásilnění v roce 1996. Její manžel si v roce 1995 vypůjčil peníze na obchod, které měl vrátit, pak měl nějaké problémy a ona byla napadena i se svojí přítelkyní nějakými neznámými muži, kteří ji vyhrožovali znásilněním, pokud jim manžel nevrátí peníze. Ke znásilnění nedošlo. Podala o něm oznámení na prokuraturu v D., avšak nebylo nic vyšetřeno. Sama žádného útočníka také nepoznala. Pravdy na prokuratuře se nesnažila dopátrat, měla zato, že by to bylo ještě horší. Pokusy o objasnění věci u policie nebo u prokuratury již neučinila, protože jí několikrát telefonicky vyhrožovali do zaměstnání. Po pěti letech od této události tedy opustila Ukrajinu, když připustila, že po dobu nepřítomnosti manžela, asi tři roky pak již neměla na Ukrajině žádné problémy. Přílohou k protokolu o pohovoru je i informace žalovaného poskytnutá žalobkyni z čeho při posuzování její žádosti bude vycházet. Bylo jí umožněno seznámit se s obsahem zpráv v příloze uvedených, stěžovatelka to však odmítla. Po vydání rozhodnutí žalovaného podala proti němu stěžovatelka žalobu u Městského soudu v Praze dne 12. 6. 2003 a současně požádala o ustanovení zástupce a ustanovení tlumočníka. Městský soud její žádosti vyhověl. Dne 30. 4. 2004 se uskutečnilo před Městským soudem v Praze jednání o žalobě, jehož se zúčastnila stěžovatelka, její zástupce, zástupce žalovaného i tlumočník. Stěžovatelce bylo umožněno vyjádřit se k věci. Učinila tak prostřednictvím svého zástupce. V postupu žalovaného ani Městského soudu v Praze neshledává Nejvyšší správní soud žádná pochybení. Žalovaný i městský soud se všemi námitkami a všemi důvody pro udělení azylu tvrzenými

stěžovatelkou zabývali a své závěry velmi podrobně a přiléhavě vyjádřili v odůvodnění svých rozhodnutí. S jejich závěry Nejvyšší správní soud souhlasí.

Kasační stížnost stěžovatelky shledal Nejvyšší správní soud nedůvodnou, a proto ji podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

V řízení o kasační stížnosti měl úspěch žalovaný a měl by proto právo na náhradu nákladů řízení podle ust. § 60 odst. 1 za použití ust. § 120 s. ř. s. Protože žalovanému podle obsahu spisu prokazatelné náklady nevznikly a žalovaný náklady také neúčtoval, rozhodl Nejvyšší správní soud tak, jak je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno.

O návrhu stěžovatelky na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle ust. § 107 s. ř. s. neměl Nejvyšší správní soud důvod rozhodovat, protože rozhodl o věci samé přednostně podle ust. § 56 odst. 2 s. ř. s. za použití ust. § 120 s. ř. s.

Pro řízení o kasační stížnosti ustanovil městský soud stěžovatelce zástupce advokáta. V takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7 s. ř. s.). Podle § 9 odst. 3 písm. f a § 7 vyhl. č. 177/1996 Sb. činí sazba mimosmluvní odměny za jeden úkon právní služby v této právní věci 1000 Kč. Zástupci stěžovatelky přísluší mimosmluvní odměna za jeden úkon podle § 11 odst. 1 písm. b) cit. vyhlášky č. 177/1996 Sb., tedy za první poradu s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení, tedy 1000 Kč a dále mu náleží náhrada hotových výdajů ve výši paušální částky 75 Kč za jeden úkon. Celkem mu přísluší 1075 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. července 2005

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu